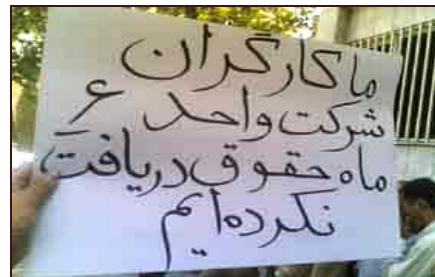

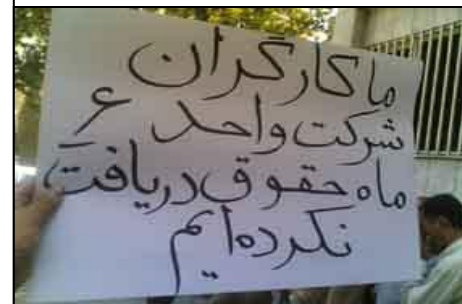
جمع بنیادی سه ساله مبارزات کارگران سندیکای شرکت واحد

گردآوری و تنظیم: سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه

موجب شد تا نخستین فراخوان سندیکا در جهت اعتراض به عدم پاسخ گویی صادر شود.

طی این فراخوان در شهریور ماه سال ۱۳۸۴

اداره کار استان تهران

رانندگان شرکت واحد چراغ های اتوبوس های خود را در روز روشن نگه داشتند تا با این شیوه نخستین اعتراض خود را به گوش مسئولان برسانند. طبق آمار برآورد شده ۸۰ درصد رانندگان از این فراخوان استقبال کرده و چراغ های اتوبوس هایشان را در طی روز روشن نگه داشتند.

فردای آن روز "روزنامه صاحب قلم" با تیتر "اولین اعتراض آرام سندیکایی" تیر صفحه ی اول خود را به این موضوع اختصاص داد و گزارشی را در همین رابطه منتشر کرد. دست آورد این اعتراض بازگشت کارگران اخراجی به کار و پرداخت حقوق معوقه آنان بود.

اما وعده های سراسر دروغ و بوج مسئولان برای رفع دیگر مشکلات موجب شد کارگران به صورت خود جوش دومین اعتصاب خود را در روز اول مهر ماه سال ۱۳۸۴ تدارک ببینند.

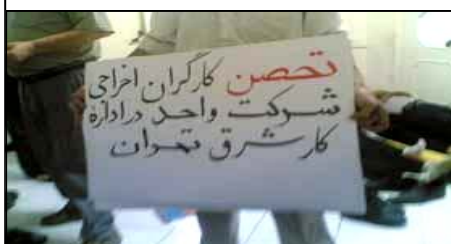
اداره کار شرق تهران

مسئولان امنیتی که از این موضوع باخبر شده بودند در آخرین جمعه شهریور ماه در جلسه سندیکا حضور یافتند تا تقاضای خود را مبنی بر عدم اعتصاب با اعضای سندیکا در میان بگذارند. با این که اعضای هیات مدیره سندیکا هیچ فراخوانی برای اعتصاب در روز اول مهر ماه صادر نکرده بودند اما به دلیل اینکه معتقد به اصول دموکراسی بودند به همین جهت رو در روی کارگران قرار نگرفتند ولی حضور مسئولان امنیتی و تقاضای آنها مبنی بر عدم اعتصاب در روز یاد شده و قول همکاری با سندیکا در جهت گرفتن حقوق از دست رفته کارگران موجب شد تا اعضای هیات مدیره ی سندیکا از اعضا خواستار شد که اعتصاب نکنند.

دومین اعتصاب کارگران شرکت واحد در تاریخ ۴/۱۰/۱۳۸۴ و در اعتراض به بازداشت های غیر قانونی اعضای سندیکا (که در تاریخ ۱۰/۱۳۸۴ صورت گرفته بود) انجام شد. با شنیدن فراخوان اعتصاب، مسئولان مربوطه ساعت ۱۱ شب ۳/۱۰/۱۳۸۴ همه دستگیر شدگان را به غیر از آقای منصور اسانلو آزاد کردند، اما روند شکل گیری اعتصاب ادامه

یافت. در ساعت ۴ صبح روز ۴/۱۰/۱۳۸۴ اعضای هیئت مدیره و فعالینی که فراخوان اعتصاب را داده بودند دستگیر و روانه زندان اوین شدند. رانندگانی که دستگیر نشده بودند دست به اعتصابی گسترده زدند و بیش از چند ساعت طول نکشید که بیش از ۵ هزار نفر از رانندگان برای اعلام همبستگی در منطقه ۶ شرکت واحد تجمع کردند.

با وجود فشارهای شدید امنیتی و نظامی هیچ خللی در همبستگی رانندگان ایجاد نشد و اعتصاب همچنان ادامه داشت.

اداره کار شرق تهران

رانندگان به اعتصاب خود ادامه دادند تا کلیه مشکلاتشان رفع شود. ادامه اعتصاب موجب شد که شهردار جدید تهران آقای محمد باقر قالیباف در جمع متحصنین حضور یافته، قول برطرف کردن مشکلات و آزادی دستگیر شدگان را بدهد. بعد از گذشت ۲۴ ساعت از اعتصاب، کارگران با وعده های شهردار تهران، دست از اعتصاب کشیده و به سر کار خود بازگشتند. با وجود دستور آزادی کارگران از سوی قاضی دادسرای انقلاب، کماکان کارگران دستگیر شده تا ۵ روز بعد از اعتصاب در زندان بودند.

پس از دیدار تعدادی از رانندگانی که دستگیر و آزاد شده بودند با آقای قالیباف، مراسمی در روز ۱۲/۱۰/۱۳۸۴ برای کارگران شرکت واحد در نظر گرفته شد تا کارگران با حضور در استادیوم ۱۲ هزار نفری آزادی خواسته های خود را با شهردار در میان گذارند. در همین روز بیش از ۱۰ هزار نفر از کارگران در استادیوم ۱۲ هزار نفری آزادی گرد هم آمدند و مهمترین خواسته ی خود را که تشکیل سندیکا و آزادی آقای اسانلو بود به شهردار تهران یادآور شدند.

اعضای هیات مدیره تاریخ ۸/۱۱/۱۳۸۴ را برای اعتصاب سوم تعیین کردند. فراخوان این اعتصاب از طریق تلفن و اطلاعیه به اطلاع کلیه همکاران رسید.

پروسه سرکوب این اعتصاب دو روز پیش از تاریخ اعلام شده آغاز شد. ۹ نفر از اعضای هیات مدیره به صورت تلفنی به دادسرای انقلاب احضار شده و ساعت ها توسط ماموران وزارت اطلاعات مورد بازجویی قرار گرفتند.

در روز تعیین شده برای اعتصاب، ماموران امنیتی در کلیه مناطق حضور یافته و با کمک مسئولان واحد حراست شرکت واحد کلیه سندیکالیست ها را بازداشت کردند. اما در

این میان افرادی را نیز دستگیر کردند که به عضویت سندیکا در نیامده بودند و بعدها مشخص شد که این کارگران به دلیل خصومت های شخصی با مسئولان شرکت واحد به عنوان فعالان سندیکایی به ماموران امنیتی معرفی شده اند.

پس از بی اعتنائی مسئولان به خواست های کارگران، بیش از ۵۰ تجمع دیگر در نقاط مختلف از جمله: محل شرکت واحد، مقابل اداره کار، وزارت کار، استانداری، فرمانداری، نهاد ریاست جمهوری، دفتر حقوق شهروندی و قوه قضائیه برگزار شده که بیشتر کارگران در این تجمعات حضور می یافتند.

دستگیری ها، بازداشت ها و احکام صادره

در روز ۱۲/۳/۱۳۸۴ برای نخستین بار، سه نفر از اعضای سندیکا، به دلیل برگزاری نخستین مجمع عمومی سندیکا و انتخابات اعضای هیات مدیره دستگیر شدند.

در تاریخ ۱۸/۶/۱۳۸۴ پنج نفر از اعضای سندیکا به دلیل روشن نگه داشتن چراغ های اتوبوس ها دستگیر شدند.

در تاریخ ۱/۱۰/۱۳۸۴ به دلیل فراخوان اعتصاب دوم سندیکا ۹ نفر از اعضای سندیکا دستگیر شدند. در همین تاریخ آقای منصور اسانلو نیز دستگیر و تا ۱۸/۶/۱۳۸۵ در بازداشت عوامل امنیتی حاکمیت به سر برد.

در روز اعتصاب دوم سندیکا در تاریخ ۴/۱۰/۱۳۸۴ ده نفر از اعضای سندیکا دستگیر شدند.

در روز ۶/۱۱/۱۳۸۴ روزی بود که ۹ نفر از اعضای سندیکا به دلیل اعلام اعتصاب سوم دستگیر شدند. از همین تاریخ تا ۱۰/۱۱/۱۳۸۴ بیش از هزار نفر از اعضای سندیکا دستگیر و روانه زندان اوین شدند که بازداشت تعدادی از آنان حتی تا دو ماه ادامه داشت.

اول ماه می سال ۱۳۸۵ برابر با ۱۱/۳/۱۳۸۵ نیز روز خوش یمنی برای کارگران شرکت واحد نبود. هر چند که، روز آنها بود و جهان روز کارگر را گرمی می داشت اما ۷ نفر از اعضای سندیکادر همین روز بازداشت شدند. ۴ نفر از اعضای سندیکا در تیر ماه سال ۱۳۸۵ دستگیر شدند.

یک نفر از اعضای سندیکا در آذر ماه ۱۳۸۵ دستگیر شد. بیش از ۱۳ نفر از کارگران که به فراخوان سازمان جهانی کار به تبریز دعوت شده بودند توسط مامورین امنیتی تبریز دستگیر شدند.

۴ نفر از اعضای سندیکا به دلیل تجمع در مقابل وزارت کار در خرداد ماه سال ۱۳۸۶

دستگیر شدند. در تاریخ ۱۹/۴/۱۳۸۶ آقای منصور اسانلو دستگیر و روانه زندان شده و چندی بعد مقامات قضائی اعلام کردند که در مورد ایشان حکم ۵ سال زندان تعزیری وجود دارد و به همین دلیل آقای اسانلو از تاریخ فوق در زندان به سر می برند و چندی پیش ایشان را از زندان اوین به زندان رجائی شهر کرج منتقل کرده اند.

طی فراخوان ITUC در مورخه ۱۸/۵/۱۳۸۶ اعضای سندیکا مقابل منزل مادر آقای اسانلو در جهت حمایت از ایشان تجمعی برپا کردند که منجر به دستگیری ۸ نفر از اعضای

منصور اسانلو در بیمارستان

سندیکا شد. آقای ابراهیم مددی نایب رئیس سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه در تاریخ ۷/۱۰/۱۳۸۷ برای اجرای حکم ۲۲ ماه زندان دستگیر شده و هم اکنون در زندان اوین به سر می برند.

عباس نژند کودکی، سعید تریان، عطا باباخانی، داود رضوی، یعقوب سلیمی و علی زاده حسین از دیگر اعضای سندیکا هستند که دستگاه قضایی حکم تعلیقی از ۶ ماه تا ۱۴ ماه را برای آنان در نظر گرفته است.

شرکت در کنفرانس های داخلی و خارجی

در اواخر سال ۱۳۸۵ جهت حضور در Work shop ی که از سوی ILO در تبریز و تهران برگزار می شد، اعضای سندیکا به صورت رسمی از نهاد فوق دعوتنامه دریافت کرده و در این Work shop ها شرکت کردند.

کنفرانس سالانه ITF و ITUC در سال ۱۳۸۶ در کشورهای انگلستان و بلژیک برگزار شد که نماینده سندیکا در این کنفرانس و با دعوت رسمی نهادهای فوق حضور یافت.

بافت کارگری سندیکا

اعضای سندیکای ما را شاغلان در بخش های مختلف شرکت واحد تشکیل می دهند: کارگران تعمیراتی، گاراژها، رانندگان و کمک رانندگان، بلیط فروشان، کارکنان بخش های کارگزینی و اداری از جمله این افراد هستند.

اول ماه می 86 (شیرودی)

بیشتر کارگران از خانواده های محروم جامعه هستند که اغلب در حاشیه و جنوب شهر تهران زندگی می کنند. بافت مذهبی بر اقشار مختلف کارگری حاکم است. بسیاری از اعضايمان در جبهه های جنگ حضور داشته، برخی از آنان مجروح و برخی از آنان از خانواده های شهدا هستند. "یا حجت ابن الحسن ریشه ظلم رو برکن" نخستین شعار اعتراضی مان بود که برخاسته از بطن مذهبی کارگرانمان بود. با این که بسیاری از اعضايمان از تحصیلات دانشگاهی برخوردار نیستند ولی فرزندان و همسران بیشتر همکارانمان یا تحصیلات عالی دارند و یا مشغول تحصیل در دانشگاه ها هستند.

نهادهای حامی سندیکا

نهادهایی چون هیات موسس سندیکا های کارگری، کمیته پی گیری، کمیته دفاع از مبارزات کارگران و نهادهای بین المللی از جمله ITUC، ILO و ITUC از همان ابتدا حمایت های خود را از سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه اعلام کردند. هر چند که برخی نهادهای داخلی بعدها به منتقدان اصلی سندیکا بدل شدند.

نقاط ضعف و قوت سندیکا

البته آن چه مسلم است این که ما از داخل به سندیکا نگاه می کنیم و به یقین تمامی نقاط ضعف را نمی بینیم و به همین دلیل در همین جا دست یاری به سوی دلسوزان جامعه کارگری دراز کرده و خواهان آنیم که منت بر ما گذاشته و نقاط ضعفمان را به ما گوشزد کنند. اما آنچه در مورد نقاط ضعفمان در این سه سال دیده ایم ابتدا نبود کادر حرفه ای در زمینه حقوقی برای سندیکا بوده و بعد عدم توانایی در مقابل سرکوب های حاکمیت ایران بوده است. مهمترین نقطه قوت سندیکا را می توان در تعامل با نهادهای بین المللی کارگری و نیز ایستادگی در مقابل خانه کارگر که خود بخشی از حاکمیت است، مشاهده کرد.

دست آوردهای سندیکا

- برگزاری نخستین مجمع عمومی و انتخاب اعضای هیات مدیره.
- برگزاری بزرگداشت روز اول ماه می

- اعتصاب روان با روشن کردن چراغ های اتوبوس ها
- برگزاری دو اعتصاب و بیش از ۵۰ تجمع
- بازگشت تعدادی از کارگران اخراجی به کار (از طریق اعمال فشار از سوی سندیکا).
- عضویت در دو نهاد بین المللی ITF و ITUC
- رایزنی با نهادهای حقوق بشری برای جلب حمایت های خود برای اعضای زندانی شده و بیکار شده ی سندیکا،
- شرکت در اجلاس بین المللی
- شرکت در دادگاه کارگران زندانی کشور ترکیه
- گرفتن برخی حقوق اولیه کارگران شرکت واحد از مسئولان مربوطه از مهمترین دست آوردهای سندیکا در سه سال گذشته بوده است.

جوایز بین المللی سندیکا

رز نقره ای از طرف نهاد سولیدر و جایزه حقوق بشری اتحادیه های کارگری هلند دو جایزه ی مهمی بوده اند که به سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه اختصاص یافته اند. جایزه نخست را آقای یوسف مولایی وکیل محترم سندیکا به نمایندگی از جانب اعضای هیات مدیره سندیکا دریافت داشته و جایزه بعدی قرار است در روز 30 ژانویه به این سندیکا تقدیم شود.

جمع بندی کلی

در سه سال گذشته آن چه بر ما گذشت سراسر سرکوب بود و فشار. اعضايمان دستگیر و زندانی شدند، مورد ضرب و شتم قرار گرفته و از کار اخراج شدند. اعضای ما که از کار اخراج شده اند در دیگر جاها ممنوع الاستخدام شده و دوران سختی را می گذرانند. با تمام این ها در این سه سال تجربیات زیادی را اندوختیم و این تجربیات را در اختیار دیگر کارگران گذاشتیم تا روزی شاهد برپایی مدنی ترین نهادهای کارگری در کشورمان باشیم. از اعتراضات فعالان سندیکای ما؛ روشن کردن چراغهای اتوبوس ها تا اعتصاب بهمن ماه هشتاد و چهار، سه سال می گذرد. سه سالی که در زندگی اعضا و فعالان سندیکا تجارب عمیقی را به همراه داشته است، تجربه ای که نه تنها برای ما از ارزش فوق العاده ای برخوردار بوده بلکه با شواهد موجود، راهگشایی برای مبارزات کارگران ایران و منطقه بوده است. هنوز زندانی بودن رئیس و نایب رئیس سندیکا، بیکاری دهها فعال سندیکایی، عدم بازگشت به کار، ممنوع الاستخدام بودن در دیگر محیطهای کارگری و صدور احکام نا عادلانه سایه ی سنگین خود را بر سر ما گسترانده است.

ما فعالان سندیکایی با باور به این که این مبارزه مختص ما نیست و همه ی اقشار جامعه کارگری را در برمی گیرد از فشارها و سرکوب های ناروا شانه خالی نکرده و هیچ پیشنهادی را که می توانست نوید بخش زندگی آرام و تامین و بی دغدغه برای خود و

خانواده مان باشد نپذیرفتیم هر چند که به اعتقاد برخی دوستان بهتر می بود به پیشنهادهای ارائه شده بلی بگویم اما ایمان ما به راهمان برای زندگی شایسته و درخور برای همه کارگران هیچگاه ما را در راهی که برگزیده بودیم سست نکرده است. سرکوب های وارده بر پیکره فعالان سندیکا به حدی هر روز بر شدتش افزون شد که ابعاد جنگ روانی یافت ولی ما را به این نتیجه رساند که هرچند شرایط سخت و مهلک است ولی استقامت و پایداری لازمه ادامه کار است. این فشارها ما را بر این باور استوار ساخت که جامعه ما نیاز به فضایی دموکراتیک دارد و دستیابی به تشکل کارگری می تواند پیش زمینه ی هر نوع تشکل دموکراتیک در جامعه بوده و فضا را برای دموکراتیک شدن جامعه فراهم کند.

تجارب و مبارزات سندیکای شرکت واحد که کل جنبش کارگری ایران در رشد و افت اش سهیم بود است، نیاز به آن دارد که بدون خودستایی به این سه سال نگاهی اجمالی داشته باشد تا از این رهگذر به رشد و ترقی اهدافش در آینده یاری دهد و از تکرار اشتباهات جلوگیری به عمل آید و از دستاوردهایش سکویی ساخته شود برای دیگر نهادهای کارگری، تا بتوان برای بهبود زندگی مردم زحمتکش میهنمان قدم مثبتی برداشت.

ادامه کار و پیگیری

همانطور که در بالا ذکر شد ما فعالان سندیکایی با تمام فشارها و موانع موجود، به ادامه کار مصمم بوده و تمام تلاش خود را برای زندگی بهتر کارگران به انجام خواهیم رساند.

ارتباط سندیکای کارگران شرکت واحد با فعالان پیشرو

همواره سندیکا از تجارب پیشکسوتان سندیکایی بهره برده و نظر آنان را در رابطه با پیشبرد اهدافش مد نظر قرار داده است و این ارتباط همچنان به قوت خود باقی است.

وارد نشدن به دعوای

یا رقابت های جناح های درون حاکمیت
طبق اصول سندیکا فعالان این عرصه حق حضور در دعوای یا رقابت های جناح های درون حاکمیت را ندارند و ما نیز با پایبندی به این اصول تا کنون در هیچ دعوی یا رقابت مربوط به جناح های درون حاکمیت شرکت نکرده و هیچ نقشی نداشته ایم.

نقش خانواده های کارگران در مبارزه ی سندیکا و ادامه کار

اگر حمایت های خانواده ها نبود و اگر همراهیشان را از ما فعالان عرصه سندیکایی دریغ می کردند هرگز ما توان ادامه کار را نمی داشتیم. امروز اگر سندیکا همچنان مصمم به ادامه کار است به یقین یکی از دلایل اصلیش حمایت های بی دریغ خانواده های فعالان سندیکایی است.

همبستگی و حمایت از دیگر فعالان طبقه کارگر

سندیکای شرکت واحد در تمامی عرصه های حمایتی حرکت های سندیکایی چه به صورت نظری و چه به صورت عملی حضوری فعال داشته و همواره از حرکت هایی که منجر به احقاق حقوق کارگران بوده حمایت

آموزش اعضا

کرده است. با اعتقاد به این که بدون آموزش هرگز ره به جایی نخواهیم برد، همواره این مقوله را در رأس کارهای خود قرار داده ایم به طوری که تا برگزار نشدن کلاس های آموزشی هیچ اقدامی برای احیای سندیکا انجام ندادیم.

ارتباطات بین المللی

همانطور که از بیانیه ها و اطلاعیه های صادره از طرف سندیکای شرکت واحد محرز است ما همواره بر ارتباطات بین المللی تاکید داشته و از تمامی مبارزات کارگران در هر گوشه جهان حمایت کرده ایم. علاوه بر این ها سندیکای شرکت واحد با تلاش های خود توانسته است به عضویت دو نهاد معتبر بین المللی درآید.

میهمان اندوژی

تثبیت سندیکایی مستقل از خانه کارگر و شورای اسلامی کار (بعنوان نماینده کارگران و دولت) داشتن روحیه مبارزه

با توجه به عملکرد خانه کارگر و شورای اسلامی کار مستقر در شرکت واحد، ما به این نتیجه رسیدیم که سندیکا بایستی شخصیت مستقل خود را حفظ کرده و امن ترین مکان برای کارگران خود باشد. شواهد نشان دهنده ی آن هستند که در طول سه سال گذشته نه تنها ما استقلال خود را حفظ کردیم بلکه حاضر به کوچکترین همکاری با خانه کارگر که خود از جنس حاکمیت است نشدیم. سندیکای شرکت واحد همچنان حاضر به همکاری با نهادهای دولتی که کارفرمایش نیز خود از همان نهاد بود نشده و نخواهد شد. به همین دلایل ما روحیه مبارزاتی خود را در هر جهت و بویزه برای حفظ استقلالمان تقویت کرده ایم. با تمام اعمال فشارها و سرکوب ها، از پا ننشستیم و مصمم و پر اراده به کار خود ادامه دادیم و خواهیم داد.

هر چند امروز دو نفر از اعضای ما آقایان منصور اسانلو و ابراهیم مددی رئیس و نایب رئیس سندیکا به ناحق در زندان به سر می برند اما ما تمام تلاش خود را به کار می گیریم تا زمانی که یاران دربندمان آزاد شوند و پرچم سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه برافراشته بماند.

با امید به گسترش سندیکاهای مستقل کارگری

سعید ترابیان
مسئول روابط عمومی
سندیکای کارگران شرکت واحد
اتوبوسرانی تهران و حومه